
Shri Shivashatakam

श्रीशिवशतकम् १

Document Information

Text title : Shri Shivashatakam 02 04

File name : shivashatakam1.itx

Category : shiva, shataka

Location : doc_shiva

Proofread by : Aruna Narayanan

Description/comments : From stotrArNavaH 02-04

Latest update : July 25, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

Shri Shivashatakam

श्रीशिवशतकम् १

शिवं गौरीश्लिष्टं सुरविटपिमूलस्थितमडं
सुवर्णाम् पद्मासनसहितमर्धेन्दुशिरसम् ।
कुठारत्रासानुग्रहवरगदावङ्कृतकरं
त्रिऐत्रं संसेवे गुडगजमुष्पोत्सङ्गामनिशम् ॥ १ ॥

मनोभूसन्दोडादपि सुवपुषं मन्दसित-
प्रभास्तोमस्थेमद्विगुणितमुष्माभोजसुषमम् ।
वृषारुढं प्रौढामरनिकरकोटीरविलस-
त्यदद्वन्द्वं सेवे परमशिवमार्यासुडयरम् ॥ २ ॥

शिवं शाणोल्वीढस्फुटिकमणिशोभं शशिकला-
शुभोत्तंसं लंसादृतपद्युगं श्यामलगलम् ।
उमाश्यामार्धाङ्गं भुजगपतिभूषं सुवपुषं
जटाजूटकोऽभ्रमदमरगङ्गं शुभवृषम् ॥ ३ ॥

निरीडं निर्मायं निरवधिसुभं निर्मलतरं
निरासङ्गं नीरागनियमिनिषेव्यं निरुपमम् ।
निरातङ्गं नित्यं निम्बिलगुणनिर्मुक्तमगदं
निराधारं नीडं निम्बिलजगतां तद्भुज मनः ॥ ४ ॥

तव स्तोतुं शम्भो गुणमगणनीयं सुरगणाः
स्वतोभातश्रुत्याद्यभिलवयनार्था न कृतिनः ।
ममास्मिन्नज्ञस्याधिऋतिरलल क्वाय्युतसरो-
भवपत्याभ्यामप्यविदितपदाम्भोजमकुट ॥ ५ ॥

तथापि त्वां स्तोतुं सपदि यतते शर्व रसना
मदीया नेदीयस्सरसिरुजन्मप्रणयिनीम् ।
प्रसाद्य प्राग्जन्माथरितसुकृतालेपसरसां
निरासाय त्रासाद्यभिलविपदां मृत्युविजयिन् ॥ ६ ॥

कथं ते वाग्गुम्भः कथमपि य वाणीथरलयोः

प्रसादः प्राचीनप्रतिजनतपोराशिसुलभः ।

भवेदित्थं प्रश्रस्तव यद्वि वदाम्युत्तरमहं

भवत्यादङ्गन्दस्मरलामघडारिन् हृदि न किम् ॥ ७ ॥

तव भ्रान्ता जन्मान्तरकृतसर्पुपोदयजुषः-

प्रगल्भन्ते शम्भो परमसुभसाम्राज्यविमुखाः ।

न विज्ञातुं द्रष्टुं भुवि कथयितुं श्रोतुमपि वा

जनाः सर्वे यत्किञ्चिदपि मलिमाभ्भोनिधिकलाम् ॥ ८ ॥

अविद्यावैशद्यप्रकटनपराभूतमतयो

विरिञ्चादीनञ्चन्त्यल्ल शिव सृष्ट्या त्वयि विभो ।

प्रपञ्चान् किञ्चित्त्वां स्मरलपदवीं यापि न जडा

नयन्ति त्वां छित्वा तरतु भवमेषां कथय कः ॥ ९ ॥

न जानेऽहं शम्भो सङ्कटपि भवन्तं श्रुतिगिरा-

मभूमिं संसारभ्रमलविधिना मोहितमनाः ।

अथाप्यद्यास्तिक्तयं मम भङ्गु समीक्ष्य प्रभुमल्लो

प्रसीद क्षिप्रं मे निरवधिककारुण्यनिलय ॥ १० ॥

स्वकर्माद्यैः शम्भो दुरवगमतामर्थमनसां

नरालां सर्वेषां शिव तव निशम्यैव यतयः ।

निरासङ्गास्तुङ्गं श्रुतिशिभरिालां शङ्कगमभितो

गवेषन्ते त्वां ते कलुषधिषणोऽहं भुवि डियान् ॥ ११ ॥

कथञ्चित् कामारे कलुषमतयः केचन विभो

विभूतीर्भावत्का विधिशतमभाद्या मृतिजुषः ।

उपास्यैव प्रायः शिथिलितमलामोडकलिका

भवन्तं वेदान्ताध्वनि समधिगन्तुं सुकुशलाः ॥ १२ ॥

पुरारे कर्माणि प्रतिजनि शतं प्राकृतजनाः-

श्रमात् कारङ्कारं कथमपि भुवश्चादिवमिमे ।

समुद्रम्यापत्याथ भुवमपि वा क्लेशजलधौ

निमज्जन्ति त्यागात्तव पदसमालम्बनविधेः ॥ १३ ॥

त्वदानन्दं लब्धुं त्रिपुरडर कर्माधिमिमिदं (धिकमिदं)

निदानं तज्ज्ञात्वासुकरमिति सर्वेऽपि विजडुः ।
 भङ्गुश्रद्धामक्तिद्रविणविरडात्तेऽपि भवतः
 पदाम्भोजं स्मृत्वा सङ्घट्टिषु सुभं भूरि दधते ॥ १४ ॥

निषिद्धस्य ज्ञानं भवति विडितस्यापि य न हि
 श्रुतिस्मृत्यज्ञानान्मम पुनरपीषत् पशुपते ।
 कथं तत्र श्रद्धा यतनमपि वा प्रत्युत कृति-
 र्घटिष्यत्यत्यन्तं शरणाभङ्गु त्वं जडमतेः ॥ १५ ॥

पुविन्दः किं विद्वानुत विडितकर्माचरणावा-
 नुतस्वियद्देहादिप्रकटितनिषेधादुपरतः ।
 स तावद्भक्तानां प्रथमपदवीं त्वत्करुणया
 प्रणीतस्तस्मादप्यङ्गमिड भवन्तं शिव भजे ॥ १६ ॥

कलाडीनं दीनं कलुषदृष्टयं कामसचिवं
 शशाङ्गु निःशङ्गु शिरसि य परं गूढवपुषम् ।
 विधत्से यत्तस्माद्विडितविधानप्राणयिनो
 ममापीश श्रीशस्तुत शरणामेकः पशुपते ॥ १७ ॥

यथा लोकाः शोकाद्यभिलभवपीडापरिभवं
 सङ्गन्तो विभ्रान्ताः पुनरपि पुनः कृत्वाविषये ।
 रसभ्रान्त्या भ्रान्तो विगतरुधिरकव्यशकले
 विमुह्यन्तीवास्थिन्यङ्गु उर मायां पशुपते ॥ १८ ॥

प्रसीद त्वं प्राहितनतपनभानुव्यतिकर-
 स्फुटाम्भोजौपम्यं वडति दृष्टये मे पशुपते ।
 यथा रुढे नान्यदृभवति भवदङ्घ्र्यम्भुजमृते
 तथा धूतद्वैतप्रचुरतरदुर्वासनमिड ॥ १९ ॥

निरासङ्गेऽद्वैते त्वयि विरचितं शङ्कर विभा-
 वनीशैर्भ्रामाद्यैर्जगदभिलमारोप्य कुधिया ।
 मडास्वप्ने सृष्ट्वा भुजगमिव भीत्याधनुभवाः
 प्रलभ्यन्ते लोकैर्दृष्टयगतदुर्वासनतया ॥ २० ॥

दुरालोकं लोकैरविकलदृष्टीर्निर्मयमिभिः
 डियान् द्रष्टुं श्रोतुं कथयितुमङ्गु शङ्कर विभो ।
 भवन्तं पीयूषधुतिममरपीतं य पुनर-

प्युदीतं को वान्यो रसयितुमधीशोऽत्र सकलम् ॥ २१ ॥

मृकण्डोः सत्पुत्रं यरमसमयत्रस्तमनसं-

कृतान्ताज्ञाथीर्ती शिरसि विदधानैः पटुभट्टैः ।

दुतं संरक्ष्यान्थानवितुमिव भूयोऽपि यरणां

समुद्यम्याद्यापि प्रहृतशमनं भर्गं जयसि ॥ २२ ॥

सुधादिव्यः शम्भो रुचिरतरमाग्रायजलघेः

समुत्पन्नं नामामृतमभिलपेयं तव विभो ।

पुरारे कालारे कुसुमविशिभारे नियमिनः

पिबन्त्युर्व्यां भावज्वरभरनिरासप्राणयिनः ॥ २३ ॥

मडामूढः किं वा विगलति दृगादीन्द्रियगणे

कङ्काविद्धे कण्ठे यरमपवने योज्जिगमिषौ ।

वपुःकलेशे सत्यप्यल्लु गलने याप्यवसरे

करिष्यत्यद्यैव व्रजतु शरणां भर्गयरणम् ॥ २४ ॥

सुराणां प्राथम्यं वडसि यदनङ्गाहित विभो

ततस्ते द्रुगधाब्धेः प्रथमभवमस्तु ध्रुवमिति ।

करालं सद्योऽपाययदसुरलन्ता स भगवान्

मडाश्रैलं तापगलपितनिषिलस्वान्तकमलम् ॥ २५ ॥

शिवत्वात्ते शम्भो भवदुपनतानामशिवता

कुतः सर्वज्ञत्वादपि कुश(कृश)तराज्ञानमपि वा ।

मृडत्वाख्यासौभ्यं शमनशमनत्वाख्य शमनात्

भयं दारिद्र्यं वा धनपतिसम्पत्वाख्य भगवन् ॥ २६ ॥

त्वदाभ्यायामुग्र स्मृतिमुपगतायां विषमली-

रुडोऽलस्सङ्घाभ्यः सपदि परितो म्वायतितराम् ।

गलाग्रं श्लिष्यन्त्यां ज्वलति सममामूलमथिरात्

रसज्ञां प्राप्तायामपि भुवि नृणां शाम्यतितराम् ॥ २७ ॥

मया ते यत्किञ्चित् कृतमपि सापर्यादिकरणं

बहु ज्ञात्वा विप्रभ्रुवमिममवाद्यैव कृपया ।

कुबेरस्निग्ध त्वं किमवसि न य स्माऽऽस्यगलितं

इलं तोयं धृत्वा शिरसि य पुलिन्दं वनभुवि ॥ २८ ॥

मडत्वं कीदृक् ते मदनमथन क्षोणिपतयो

धनाद्यं यत् किञ्चित् शतधृतिमडेन्द्रप्रभृतयः ।

पदं स्वीयं शम्भो भवदुपकृतास्त्वय्यरणयोः

कृतासङ्गाः सन्तः सपदि ददते मुक्तिमपि ते ॥ २९ ॥

क्रियासु श्रौतीषु स्मृतिसमुद्वितासु त्वदभिधां

गुणान्तः सेवन्ते शतधृतिपदं य प्रतिपदम् ।

समुद्यद्भैकव्यक्षपणविधिडेतोः शिव विभो

किमु त्वत्सायुज्यं सपदि भगवन्नाम भजतः ॥ ३० ॥

दुराशान्धो जिवो जठरतलमन्धोरिव विशन्

मडामोडाप्यस्य भ्रमति नतबन्धो यमरिपो ।

परिक्लन्त्रित्याः सपदि भवतो नैव करुणा

भवेष्येत्वोकोडयं तरतु कथमार्तीः सुमडतीः ॥ ३१ ॥

यदालम्बादम्बा त्रिभिरपि गुणैः स्थावरयरं

प्रपञ्चं सृष्ट्वास्मिन् पशुसुतकलत्रादिवशताम् ।

प्रणीय प्रायस्तद्विषयगतदुःखानुभवतो

मनुष्यादीन् जन्तून् ग्लपयति स मेऽस्त्वत्र शरणम् ॥ ३२ ॥

गिरीश स्वामिंस्ते त्रिगुणगुणिते दामनि मडाऽ-

विवेकाप्ये भद्राः पशव एव मर्त्याश्च विषयान् ।

तृणस्तम्भान् भुङ्क्वा जडति सुभमात्यन्तिकमडो

प्रमत्ता आयत्ताः कुधनमदिरौन्मत्तमनसाम् ॥ ३३ ॥

दृषीकाणि प्रायो विषयवशगानि प्रतिपदं

विधाय स्वान्तस्स्थं गिरिश मुगयन्ते जडधियः ।

अडिस्त्वामज्ञानस्तअडितमडामोडतिमिराः

समन्तादालम्ब्य त्वडड गलयामीकरनयम् ॥ ३४ ॥

एदं जन्म ब्राह्मं कथमपि समासाद्य भगवन्

मडामोडैरेव व्यवडितमनाः पश्चिमदिने ।

भवान् ध्येयो मत्वेत्यनुपदमसून् मुञ्चति जनः

कदा वा सन्तीर्णो भवति भवसिन्धुर्जनिमता ॥ ३५ ॥

त्वदाविर्भावेन त्रिपुरमथन स्वान्तविषये

जरीजृम्भन्तेऽमी शम्भुभगुणाः सम्प्रति सताम् ।

विभो शम्भो कामप्रभृतिरिपवो धिक्कृतभवाः

पलायन्ते चिन्ताद्यभिलपरिवारैः क्वचिद्विभे ॥ ३६ ॥

पिशायोऽडङ्गारो ष्टयतरुमासाद्य ममता-

पिशायीसंश्लिष्टो विषयरुधिरान्भोलनिशि च ।

निपीयेमं श्रुवं जनिषु बडुधाद्यापि कलयन्

त्वयि प्राप्ते चित्तं त्रिपुरदर धावत्यडल सः ॥ ३७ ॥

प्रसादात्ते सत्त्वः प्रभवति गुणः शङ्कर भव-

त्यनेनास्मिञ्श्रुवः कथमपि विमुक्तः पशुपते ।

अविद्याकाराया विगलितसमीडाभ्यनिगलो

दृषीडेः स स्वान्तैरमृतविषयस्तोमकभलः ॥ ३८ ॥

विधिर्वा शङ्को वा विविधमपि भाग्यं दृशतु मे

मडारोग्यं वान्तःकरणगतमोडस्तु भवता ।

मडार्देव क्षय्यस्तिमिरनिकरस्तिग्ममडसा

निवार्यो निश्शेषं पिडितशशिनक्षत्रमडसा ॥ ३९ ॥

पुरारे कालारे कुसुमविशिभारे त्वदितरे

सुराः सर्वे स्वर्वासिन एव समुद्धर्तुमधिनम् ।

यदीत्थं जायन्ते तद्विदममितध्वान्तदरणां

कुडूरात्र्या भद्योतकिरणसदस्त्रैः प्रसृमरैः ॥ ४० ॥

मडेश त्र्यक्ष त्वय्यरणशरणं वीक्षणकणैः

कृपासान्द्रैरिच्छां प्रणतजनतायाः कृत्वतीम् ।

प्रकुर्वाणाः स्रष्टुत्रिभुवनपतेर्जङ्गजयिनो

मडीपालस्यापि प्रतिभटपटुत्वं विदधते ॥ ४१ ॥

अभिव्याप्य त्रैलोक्यमपि वसतस्ते शिव विभो

शिरो घाता द्रष्टुं कथमपि समारुढ्य भगवन् ।

दिवं क्षीणाटोपोऽरुढयदलघुत्वं छि तरसा

कुतो वाडङ्गारी न भजति पराभूतिमधिकात् ॥ ४२ ॥

पुरस्तिम्नो लक्ष्यं शरधिरुदधिर्माधव एषु-

र्मडामेरुश्चापः क्षितिरपि रथः सारधिरभूत् ।

विधिवेदव्यूहो ङयवरसमूहः स भगवान्

पिनाडी मे भूयात् सपदि विपदां भङ्गविधये ॥ ४३ ॥

पदान्ते शोभन्ते परिणतशुभानां पशुपते
 किरीटानि ब्रह्माद्यभिलसुमनोबाहुजनुषाम् ।
 विपद्भङ्गायैव ल्ययमपि तवाग्रे शरणिमि-
 त्यजस्रं साष्टाङ्गं सदय शतकृत्वः प्राणमति ॥ ४४ ॥

स्मितं ते नीडारायलपरसुतानायक विभो
 शरज्योत्स्नापूरप्रसृमरमडापाण्डिमसामम् ।
 अहो सन्तापघ्नं शिशिरतरमेकान्तमनसां
 कथं वाभ्रव्यापि त्रिपुरमदहत् क्षिप्रमहल ॥ ४५ ॥

विना यं वा लोको गुणिमवनीपं स य शयी-
 पतिं हस्तोदस्तस्वरुमपि विना सोऽपि य विना ।
 विधिं दैत्यत्रासापनयघटकं सोऽपि न लसे-
 द्विना त्वामीशानाभिलभुवनजन्मादिकरणे ॥ ४६ ॥

यस्त्रिं ते यिं पुरउर पवित्रं नियमिनां
 प्रवेकः सत्रादौ कलजनिरुद्रायति सदा ।
 महुत्या सञ्जातोत्पुलकमुकुलावीकपथित-
 स्वकीयाङ्गं बाष्पस्तबकितदृगम्भोजयुगलम् ॥ ४७ ॥

पिनाकिन्नधापि प्रकटयसि किं विक्रमरां
 त्यदीयं स्थानं मे लुदयमरयो निर्दयमिमे ।
 समाकम्भैघन्ते सरभसलृषीकालिपूतना-
 गृहीतप्रस्त्यायद्विषयकबला उर्षशबलाः ॥ ४८ ॥

भवद्भक्त्या शम्भो कबलितमडामोडतिमिर-
 स्तपस्वी यं पूर्वं विषयसमुदायं सुभकरम् ।
 विजानीते स्मेमं गरलमधुना तत्रिभुवनं
 ससत्यं यासत्यं तदपरमिवात्मानमपि य ॥ ४९ ॥

द्विजोत्तंसश्रीमद्धनदधनदामोघकरुण
 त्रिणेत्र त्वां को वा विरुडयतु भावश्रमभरः ।
 द्विजन्मापि भ्रान्त्वा भुवनमभितः श्रान्तलुदयः
 श्रुतिस्मृत्याद्यर्थावगतिनिपुणः प्राणिषु मडान् ॥ ५० ॥

विनाङ्घ्रिं जङ्घालो दृशमपि विना दर्शनपटु-

विना वाचं वक्ता श्रुतिमपि विना श्रोतृनिपुणः ।
 विना पाणिं सर्वग्रहणनिपुणो घ्राणरहितः
 समाघ्राता शम्भुर्भ्रमं लृद्यसौधे विडरताम् ॥ ५१ ॥
 सुराणां सर्वेषां निरवधिकमाहात्म्यविषये
 तव स्थाणो शम्भो न किमपि मनाङ् संशयपदम् ।
 यतः कालानङ्गत्रिपुरगरला दृस्सडतराः
 पराभूतास्त्राता द्रुडिणामुभयेवाश्च भवता ॥ ५२ ॥
 त्वया दत्तं तेजः सरसिरुडभन्धुः प्रतिदिनं
 भ्रमन् मेरोः सानौ घटयति पटुत्वं जनदृशाम् ।
 ततश्चन्द्रस्तारागणलुतभुजौ रात्रिषु मडो
 गृहीत्वा लोकानां त्रयमपि सयक्षुर्विदधते ॥ ५३ ॥
 पदाभ्भोजं शम्भो यद्वि मनसि मे पुण्यपुरुषा-
 धिरुडप्रौढिभ्रा किमु विभवलाभेन करयोः ।
 सङ्कृतिग्येन्मुद्रा यद्वि य विषया से नयनयो-
 श्चिदा(ता) किं शूली येन्मम किमु विवस्वत्सुतज्यैः ॥ ५४ ॥
 अडम्भावः शम्भो यद्वि सुमनसां त्वत्परतरा
 षति भ्रज्मादीनां वयमिड मूकण्डोः प्रियसुतम् ।
 ररक्षुः किं कालात् कुसुमविशिषं वा किमजयन्
 पुरस्तिस्त्रो ङासैर्युधि किमडरत्रैव भगवन् ॥ ५५ ॥
 स्मितेन द्वैगुण्यं गिरिश तव शोभा श्रितवती
 धधाना देवाद्यैर्मथितकलशाभ्भोधिजनुषाम् ।
 श्रियं डिण्डीराणामपि ञटिति साक्षात्रयतु मे
 पुराज्जातेदानीन्तनदुरितपङ्कं पशुपते ॥ ५६ ॥
 तवैवेच्छा डेतुः सकलकरणो सर्वडरणो
 समस्तत्राणो वा यदभजत सर्वं य करणम् ।
 पुरां दाडो शैलद्रुडिभगुणामाजामपि शुशि-
 स्मितं त्यक्त्वेतरद्विषुमुभस्येऽव्यपदवीम् ॥ ५७ ॥
 मनोडरण्ये भ्रान्ताः प्रसुमररजोधूसरतराः
 पश्चिन्त्यश्चञ्चुवा विगलितविवेकाः पृथुतराः ।
 मडेनोमत्तेभा भवथ विजिताः सम्प्रति मया

यतो मे पञ्चास्थो हृदि विहरते पिङ्गनयनः ॥ ५८ ॥

कृपावानप्युग्रो धनदधनदो वीतवसनः

सुमेधुप्रद्रेषी वपुषि धृतयोषिश्शुभगुणः ।

मडास्तेयी शुद्धः शशिविधिशिरोभूषितवपुः

शिव त्वद्भ्रूयं सुभमिड परत्रापि दिशतु ॥ ५९ ॥

पुरा जन्मस्वेनः कृतमनुभवामीड जन्ने

विदित्वापि प्रायः पिडित एव पापानि कुरुते ।

यथायं मे भिन्तां द्रुततरमडन्तां सविषया-

मशान्तां संडन्ता स सपदि पुराणामपि विभुः ॥ ६० ॥

शरः शेते सिन्धौ शरधिरपि भङ्गेन तरसा

निपीतश्चापाग्रे वसति सुमनोवृन्दमभिलम् ।

शताङ्गे सन्दीडो नरतरुमुभानामसुमतां

वसत्यास्तां यस्थ त्रिपुरविजयी मे स हृदये ॥ ६१ ॥

सडायीकृत्यास्मान् कुसुमशरडा यावृडसितै-

रसौ भस्मीयडे त्रयमपि पुराणामिति हरिः ।

द्विधा शेते निद्राण एव निगमान्ताभिनिरतो

विरक्तो वा अडमा विदधति सुराः शैलवसतिम् ॥ ६२ ॥

मनोजन्माडनङ्गाः कृत एति ललाटाक्ष भवता

दिव्य गच्छन् सिन्धौ निशि यरति भीत्या स्मरसभः ।

नभस्येवाभ्भोजं पयसि तद्विषुर्मज्जिततरां

समूडो मेर्वत्रे परियरति तत्प्रेरणकृताम् ॥ ६३ ॥

गजस्कन्धाडडो हरिरपि वृषाडड नमति

प्रणौति श्रीदोडपि प्रवणहृदयो दिक्पटवर ।

तपस्वी निध्यायत्यपि विधिशिरश्छेदनपटो

मडत्वं डो ज्ञास्यत्यडड भगवन्नीदृशमिति ॥ ६४ ॥

मडात्मानः शम्भो तव यरणदासाः कृतदिव्य-

करापत्यानीडिन्यधिपमकुटीभङ्गविधयः ।

न मां दासं त्यक्ष्यन्त्यशरणशरणया न य तथा

यदि प्रायस्तेडपि श्रुतिरपि भवद्भागनृतगीः ॥ ६५ ॥

अधीता नाम्नायाः सङ्घट्टपि तदर्थं न विद्विता
 न कर्माणि स्वीयान्यपि विरथितानि क्षितितले ।
 तथाप्यन्ते शम्भो मनुजपशुनोऽन्यार्थं भगवन्
 तवाभ्यामुन्तीर्णो भवसरिदधिशो भवति छि ॥ ६६ ॥

अडो पञ्चास्य त्वं कथमिभमुष्णं लालयसि वा
 पिशाचानां नाथ त्वमवसि कुमारे कथमिव ।
 श्मशानावासी त्वं नियमिजनतां पावयसि च
 प्रपन्नानां कामान् वितरसि कथं कामविजयिन् ॥ ६७ ॥

तपस्तप्त्वा घोरं थिरमसुकरं भूधरसुता
 मडान्तं भर्तारं रमयितुमडो गोत्रविकलम् ।
 अतातं तं स्थाणुं स्थविरतरदोषाकरधरं
 भवन्तं सम्प्राप्ता कथमिड भुजङ्गैर्वलयितम् ॥ ६८ ॥

विरिञ्चाद्याः सर्वे उरसदृशतां । वाञ्छथ यद्वि
 प्रकामं दुग्धाब्धिं पुनरपि विमथ्याद्य पिबत ।
 मडाश्वेलं यन्द्रं धरत भजतापीषदुपमा-
 श्रियं नो येत् क्वासौ क्व नु षलु भवन्तः पशुसमाः ॥ ६९ ॥

तवोपान्ते शम्भो सरसिरुडपीठोऽनृतमुष्णः
 शिरोदृशालोके स्वयमनुभवन् गर्डणदृशाम् ।
 अनर्द्धत्वं लोकेष्वपि भजति को वा धुरि सतां
 भृषावादी सौभ्यं क्व नु भजतु वेदान्तविदपि ॥ ७० ॥

भुजङ्गालङ्काराम्भुजभवशिरोमण्डिततनो
 कपालिन्नेकोक्षाश्रय गरलपायिन् सुमनसाम् ।
 प्रणेतारस्ते त्वां शरणमुपसङ्गम्य य दृशा-
 मधीशत्वं प्राप्ता जगति विजयन्ते हरिमुखाः ॥ ७१ ॥

गिरीश त्वज्जायावदनसमताभावनभव-
 न्ननश्शाल्यस्तुल्याधिकविरडिताडानिजरुजः ।
 सुधांशुः सौरीभिर्द्युत्रिभिररुणामिर्द्धृदि कृत
 प्रतापोत्थं लक्ष्मावडति हरिणाधीश उपटात् ॥ ७२ ॥

शिराधीताम्नायश्रवणमननाद्यैरुपयितै-
 र्भवज्ज्ञानैः शम्भो विघटिततमः सत्त्वरजसाम् ।

मुनीनां सन्दर्शः कथमिति भवेन्मे जडमतेः

प्रसीदाद्यायाद्य प्रणतिमसङ्गमे पशुपते ॥ ७३ ॥

शरीरं कल्यान्तस्थमिति परमात्मानमिति य (परमात्मेति य मुधा)

प्रविज्ञायापत्याद्यभिलममताभन्धयमिताः ।

मनोराज्यं श्रुवाः प्रतिपद्यपिपत्सङ्कुलदुः

शिव त्वां सेवन्ते सङ्कटपि न यादो यमरिपो ॥ ७४ ॥

पुरा देवं यात्मेत्युपययदशायां पशुपते

शरीरं तत्पश्चादपययदशायां विगणयन् ।

अपीषत्स्मिंश्चाध्यसनमधुनाप्युज्जति यथा

न यायं मायां तां परिलर सुषं प्रापय य माम् ॥ ५ ॥

त्वया शम्भो भक्ताः शमनदमन प्राकृतगुणै-

र्विमुक्ता भासन्ते त्वमपि भगवन् राजसितराम् ।

विना (सङ्गं) सर्वान्नानाविधभङ्गुलसङ्कुलपरहितैः

सदा तैरापन्नार्तिरु रति यात्मा विभुरिति ॥ ७६ ॥

श्रुतीनां तात्पर्यं पुरुरु भवन्तं नृपशवः

परिज्ञातुं भक्त्यौपनिषदविचारौ छि करणम् ।

तथा सत्यज्ञानान्नयमुभमडाशास्त्रनिययं

म्रियन्तेऽधीयाना विदधति य कर्माण्यपि सदा ॥ ७७ ॥

न कर्तुं किञ्चिद्वा विहितमपि कर्म प्रभुरुदं

समस्तस्वाध्यायाध्ययनतदनुष्ठानविषये ।

क्रियान् किञ्चित् किञ्चित् सङ्कटपि तथापीश्वर विभो

त्वदाभ्यां सञ्जल्वाम्यथ भवदधीनं मदवनम् ॥ ७८ ॥

कलत्रापत्याभ्यां स्वजनसमवायेन य मुहु-

ज्वांशौ रोगैश्च व्यथितमनसो दुर्गतमणोः ।

ऋते त्वां मर्त्यस्थाः क षड शरणं यक्षनृपति- (मर्त्यस्य आः इति खेदः ।)

प्रियास्तापस्मारासुर शमितवैवस्वतमद ॥ ७९ ॥

अकुर्वन् सत्कर्माविहितमपि कुर्वन्ननुपदं

समुद्यद्धारिद्यान्तकभयनिरासैकलुदय ।

कथञ्चरं शम्भो तव चरणदासोऽत्र भगवन्

भविष्यामि त्वं वेत्स्यडमपि कुपावत्परिबृढ ॥ ८० ॥

महाघोरः कालः कटुरटितवाथाटितडरि-

दृढटव्यूढाटोपप्रकटितनिजाटीकन षड ।

कथङ्कारं पश्येत् पशुमपि दृशोरग्यलरुथा

मृकण्डूत्पन्नत्रायक धृतिमिति प्राप्य विडरे ॥ ८१ ॥

कुटुम्भी पार्वत्या गुडगजमुभाभ्यां तनयवान्

भुजङ्गैर्भूषावान् सितमणिकिरीटीन्दुकलया ।

भवेन्मे जङ्घालो धवलवृषभेणान्तकजय-

श्रियायुष्मान् सोऽयं यमभयनिरासाय भगवान् ॥ ८२ ॥

पुरा मारम्भारं जननमतिमात्रं श्रितवता

मया किं किं पूर्वं कृतमिति न जाने यमरिपो ।

षडानीं वारभ्यामृतरुचिकलोत्तंस भगवन्

भवत्याद्याम्भोजस्मरणानिपुणं मां विरथ्य ॥ ८३ ॥

यथार्हं वा चित्ते यमरिपुमनाराध्य कुमते

महासंसाराब्धिभ्रमणपरिभिन्न क्षणमपि ।

किमर्थं यागं वा सततमुपवासादिनियमं

करोषि गावाग्रे विपिनभुवि वेश्मन्यपि य वा ॥ ८४ ॥

सुरापं भ्रष्टमघ्नं गुरुजनकलत्रस्पृशामपि

प्रकामं स्वर्णस्तेयिनमपि स्वर्णं त्वमथ वा ।

यतश्चाण्डालं वा नयसि डर निर्वाणपटवीं

समालम्भे साम्भ्राविरतमविलम्बं यमरिपो ॥ ८५ ॥

जगत्संढारिन् संडर मम पुराण्यथ कृपया

(तथा)न्ते संडर्तुं ङ्घ्रियमतितरां मा गम षड ।

महाकामकोधप्रभृतिपरिपूर्णां त्रयमतः

पुराणां किं भस्मप्रययमकरोर्नाट्टुलसितैः ॥ ८६ ॥

यरित्रं श्रोत्राभ्यां त्रिपुरडर पीत्वाडमनिशं

न यालम्भे साम्भ्र श्रुतियथपुराणस्मृतिगतम् ।

यतो गडुगायन्द्रोरगभसितयर्मांभ्रजशिर-

स्समावेशोऽयं ते वदति मङ्गिमानं गुरुतरम् ॥ ८७ ॥

प्रयाणारम्भेषु त्रिपुरडर मे प्राणमरुतां

ભજન્તાં કર્ણૌ ત્વદ્ગુણભગલઘણ્ટામણિરવાઃ ।
કૃતાન્તપ્રાગભાગપ્રસૃમરવિનર્દદ્ભટઘટા-
પિશાચાનામુચ્ચાટનપટુતરશ્રૌતમનવઃ ॥ ૮૮ ॥

નિજાવાસં શૈલં ભુજપરિઘદણ્ડૈશ્ચલયતઃ
પુરા પૌલસ્ત્યસ્ય સ્તુતિભિરમિતૈઃ સામભિરપિ ।
સ્વયં તુષ્ટસ્તસ્મૈ પ્રમથગણવર્યત્વમદિશો
જવાત્ત્વં કારુણ્યાન્મમ નિરપરાધસ્ય કિંમુત ॥ ૮૯ ॥

અનારાધ્યેષત્ત્વાં કુજનિષુ પુરાણે યમરિપો
કલત્રેણાપીહાધિકમવમતઃ કિં નુ કુરુતામ્ ।
ઇતિ કન્દ્યસ્મિન્નતિસુલભાં દીર્ઘકરુણાં
નિવેશ્ય ત્વં ત્રાયસ્વ યમભયતો દુર્ગતિભયાત્ ॥ ૯૦ ॥

ભવદ્ભક્તિં ત્યક્ત્વા ભવભયનિરાસપ્રણયિનીં
જડાઃ શમ્ભો કુમ્ભોદ્ભવશમધનોદ્ગ્રીતમહિમન્ ।
ક્રુતું ભૂયો ભૂયો જનિમૃતિનિદાનં વિદધતે
ભવદ્ભક્તિં ત્યક્ત્વા ભવભયનિરાસપ્રણયિનીમ્ ॥ ૯૧ ॥

સ્મરારે સકલેશં ગુરુજનમુખ્યાદાગમમુખાઃ ।
અધીત્યેમે વિદ્યા બત કુધનિનાં કુટ્ટિમતલે
કુટુમ્બત્રાણાય પ્રકટિતરદા બિભ્રતિશુચમ્ ॥ ૯૨ ॥

શ્રુતીનાં તાત્પર્યં શિવ તવ મહિમ્નીતિ કતિચિત્
વિદિત્વાપિ ત્વામીષદપિ દધતે નૈવ મનસિ ।
ઇતિ ત્વં મા કુષ્પેસ્ત્રિપુરહર મે યાતિ સમતાં (?)
પરિજ્ઞાયાપ્યાન્તે જડમતિરહં સોઽપિ કથયે ॥ ૯૩ ॥

ભવદ્ભક્તિર્હ્યેકા યદિ દૃઢતરા સામ્બ ભગવન્
ભવામ્ભોધિં તર્તુ કિમિહ કરણૈશ્ચાપિ બહુભિઃ ।
મહાદારિદ્યાબ્ધિં બહુલદુરિતક્ષ્વેલકલિલં
પરિજ્ઞાય પ્રાયસ્તવ ચરણમેવચ્છંતિ મનઃ ॥ ૯૪ ॥

સુષુમ્નો સ્વપ્ને વા શિવ તવ ચ જગત્યહમિહ
બ્રવીમ્યુચ્ચૈર્નામ પ્રશમસમુપેતૈર્મુનિગણૈઃ ।
પ્રગીતં સર્વાઘક્ષરણકરણં સ્ડગરતલે
જિતારાતેર્ભેરીનિનદમિવ ધાત્રીબલરિપોઃ ॥ ૯૫ ॥

सुतौ तावत्सङ्गे गुडगजमुभाष्यौ वपुषि च
 प्रियां गौरीं गङ्गामपि शिरसि पार्श्वे परिचरान् ।
 विधायातिस्निग्धं शुभवृषभमारुढ्य भगवान्
 पिनाकी रक्षायै मम भवतु भीतस्य यमतः ॥ ९६ ॥

जगन्नाथश्रीशप्रभृत्सुरसेव्य त्रिपुरजित्
 स्मरारे कालारे श्वशुरभभडारिन् पशुपते ।
 गजारे भूतेश प्रमथगणनाथाध भगवन्
 एतीड ङन्तं परमङ्गपया पालय विभो ॥ ९७ ॥

सुधाभानूतंसस्मितमुभशरव्यन्द्रवदन
 प्रणाम्रापद्भङ्गप्रवण्डुडयाभ्मोजनयन ।
 मृड श्रीश स्निग्धाविडनयन शुभ्राङ्ग भगवन्
 एतीड ङन्तं परमङ्गपया पालय विभो ॥ ९८ ॥

नगाधीश त्र्यक्षाभिलशुभद गङ्गाधर विभो
 शिव क्ष्वेलग्रीव धुमणिशशभुद्धिन्नयन ।
 मडादेव स्वच्छस्कृटिकमणिसखाय भगवन्
 एतीड ङन्तं परमङ्गपया पालय विभो ॥ ९९ ॥

निरासङ्ग श्रीमन् निरवधिककारुण्यनिलय
 प्रणामप्रीतान्तःकरणमुनिवृन्दैकशरण ।
 वृषाङ्ग प्रौढप्रमथगणनाथाध भगवन्
 एतीड ङन्तं परमङ्गपया पालय विभो ॥ १०० ॥

भूयोभूयः शरणां भूतेशोऽसौ भवाब्धिभग्नस्य ।
 अवलम्बडीनमनसो डा डेति डोशतो ममेदानीम् ॥ १०१ ॥

दुर्गाधीश ममेदं दौर्गत्यं दूरतो निरस्यैव ।
 तव नामकीर्तनं मे तारकमेकं सदा दिशानन्दम् ॥ १०२ ॥

सडजमडाराजपुरग्रामनिवासी विवेकिमूर्धन्यः ।
 श्रीवीरराघवाभ्यः सङ्ख्यावान् स्तोत्रमेतदतनिष्ठ ॥ १०३ ॥

॥ एति श्रीशिवशतकं सम्पूर्णांम् ॥

Shri Shivashatakam

pdf was typeset on November 22, 2022

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

